

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **V. L.**,
bytem X,
zastoupený advokátkou JUDr. Alenou Drulákovou,
sídlem Seydlovo nám. 30, Beroun,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 8. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví, kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno předchozí rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2021, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu, neboť žalobce, přestože byl shledán invalidním, nezískal potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku.

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné. Namítá, že splnil podmínku získání doby pojištění. Onemocnění srdce mu neumožňovalo vykonávat práci v pracovním poměru na plný úvazek. Pracoval proto pouze brigádně a vykonával lehčí práce ve stavebnictví. Uvedl, že potvrzení od společností, kde brigádně pracoval, dodatečně doloží, a tím prokáže, že splnil potřebnou dobu pojištění v rozhodném období, a to dobu pojištění 5 roků v posledních 10 letech před vznikem invalidity.
3. Žalovaná s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření uvedla, že žalobce v posledních 10 letech před vznikem invalidity získal 1 rok a 1 den doby pojištění místo potřebných 5 roků a v uplynulých 20 letech před vznikem invalidity 6 roků a 231 dnů místo potřebných 10 roků. Během námitkového řízení byl žalobce vyzván k doložení všech podkladů, které by mohly prokázat dobu pojištění. Ani na základě odpovědi advokátky nebyly doloženy skutečnosti, na jejichž základě by mohla být doba pojištění rozšířena o další období. K předloženým daňovým přiznáním za rok 2019 a 2020 a ke skutečnosti, že žalobce byl v tomto období osobou samostatně výdělečně činnou (dále jen „OSVČ“), žalovaná zdůraznila, že pro započtení výkonu činnosti je nezbytná úhrada pojistného, k čemuž nedošlo. Žalobce má v důsledku neuhrazení pojistného dluh za období let 2019 a 2020 ve výši přesahující 40 000 Kč. Žalovaná doplnila, že tzv. mezer v dobách pojištění je u žalobce relativně mnoho a byl s nimi ve správním řízení seznámen. Poslední dostupné listiny o dobách pojištění žalobce se vztahují k roku 2016. K doplnění listin důkazů, na jejichž základě by mohlo dojít k odstranění mezer v dobách pojištění, nedošlo, a proto žalované nezbylo, než námitky žalobce zamítnout a potvrdit prvostupňové rozhodnutí. Pokud budou doplněny nové důkazy, na jejichž základě dojde k odstranění mezer v dobách pojištění, je žalovaná připravena na základě nové žádosti žalobce o přiznání invalidního důchodu vydat nové rozhodnutí. K tvrzení žalobce, že mu zdravotní stav neumožňoval práci na plný úvazek, žalovaná uvedla, že vycházela z posouzení žalobcova zdravotního stavu lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) a jeho recenze v námitkovém řízení pracovištěm Lékařské posudkové služby žalované, podle nichž ke vzniku invalidity žalobce došlo v roce 2020. Do té doby mohl žalobce podmínku nutné doby pojištění splnit. Skutečnost, že žalobce vykonával práci na částečný úvazek, sama o sobě neznamená, že se muselo jednat o důchodově nepojištěnou výdělečnou činnost.
4. Soud přípisem ze dne 26. 11. 2021, č. j. 46 Ad 19/2021-16, doručeným do datové schránky zástupkyně žalobce dne 29. 11. 2021, vyzval žalobce, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení přípisu specifikoval, u kterých zaměstnavatelů v rozhodném období před vznikem invalidity pracoval, konkretizoval v žalobě zmíněná potvrzení o výkonu pracovní činnosti a tato potvrzení předložil. Žalobce na výzvu nikterak nereagoval a nepožádal ani o prodloužení stanovené lhůty.
5. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu napadených výroků a uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, jelikož účastníci řízení na výzvu soudu nesdělili nesouhlas s takovým postupem, tudíž se má za to, že s ním souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal dne 25. 11. 2020 žádost o invalidní důchod podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. V přehledu o činnostech a

náhradních dobách je u období od 17. 9. 1985 do 20. 3. 2016 odkaz na evidenci žalované, pro období od 1. 2. 2019 do 31. 12. 2019 a od 3. 2. 2020 do 24. 11. 2020 je uvedena samostatně výdělečná činnost a období od 21. 3. 2016 do 31. 1. 2019, od 1. 1. 2020 do 2. 2. 2020 a dále od 25. 11. 2020 jsou označena jako nepojištěné doby.

7. Posudková lékařka OSSZ dospěla ve svém posudku ze dne 15. 2. 2021 k závěru, že žalobce je invalidním ode dne 21. 7. 2020. U žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je zdravotní postižení uvedené v kapitole IX, oddílu A, položky 1, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu lékařka OSSZ stanovila míru poklesu pracovní schopnosti žalobce na 60 % a dále ji zvýšila o 10 procentních bodů dle § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity. Celkově tak míru poklesu pracovní schopnosti stanovila na 70 %.
8. Součástí správního spisu je osobní list důchodového pojištění žalobce s přehledem dob pojištění, podle něhož činila v období od 21. 7. 2010 do 20. 7. 2020 doba pojištění žalobce 1 rok a 1 den a v období od 21. 7. 2000 do 20. 7. 2020 celkem 6 roků a 231 dnů. Jako poslední doba pojištění je uvedena náhradní doba pojištění (uchazeč o zaměstnání) od 1. 1. 2016 do 20. 3. 2016. Součástí správního spisu je též přehled pohledávek OSSZ ke dni 12. 8. 2021 a oznámení o výši dlužného pojistného a penále, podle kterého měl žalobce jakožto OSVČ ke dni 16. 2. 2021 dluh vůči OSSZ na pojistném ve výši 36 435 Kč a penále ve výši 6 148 Kč. Podle přehledu pohledávek OSSZ ke dni 12. 8. 2021 za rok 2019 činilo pojistné na důchodovém pojištění u žalobce za období od února do prosince 2 388 Kč měsíčně, celkem částku 26 259 Kč, kterou žalobce neuhradil. Za rok 2020 bylo žalobci předepsáno minimální pojistné za měsíce únor, září, říjen a listopad ve výši 2 544 Kč, které nebylo uhrazeno, přičemž žalobce nepodal přehled o příjmech a výdajích OSVČ příslušné OSSZ za rok 2020.
9. Žalovaná prvostupňovým rozhodnutím zamítla žádost žalobce o invalidní důchod, neboť nezískal potřebnou dobu pojištění. Žalobce v rozhodném období od 21. 7. 2010 do 20. 7. 2020 získal pouze 1 rok a 1 den doby pojištění místo potřebných 5 roků. Žalobce nezískal potřebnou dobu 10 roků pojištění ani v rozhodném období od 21. 7. 2000 do 20. 7. 2020, neboť za toto období získal pouze 6 roků a 231 dnů doby pojištění.
10. Žalobce zastoupený advokátkou podal proti prvostupňovému rozhodnutí námítky. Konstatoval, že mu onemocnění srdce neumožňovalo pracovat na plný úvazek. Pracoval proto pouze brigádně a vykonával lehčí práce na stavbách. Jelikož byl v rozhodném období výdělečně činný a vykonával práci, kterou mu jeho zdravotní stav a pracovní kvalifikace umožňovaly, splnil podmínky nároku na přiznání invalidního důchodu.
11. Žalovaná přípisem ze dne 25. 5. 2021 vyzvala žalobce, aby konkretizoval své zaměstnavatele, u kterých vykonával práci ve formě brigády, a aby doložil pracovní smlouvy, výplatní pásky nebo jiné dokumenty prokazující realizaci brigády pro konkrétní zaměstnavatele.
12. Žalobce na základě výzvy předložil kopie přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2019 a 2020, v nichž je uveden pouze příjem podle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o daních z příjmů“) se základem daně v roce 2019 ve výši 110 400 Kč a v roce 2020 ve výši 95 567 Kč, výpis

z veřejné části živnostenského rejstříku, podle něhož žalobci vzniklo dne 30. 1. 2019 oprávnění k provozování činnosti „přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti“, přičemž provozování živnosti bylo přerušeno od 25. 11. 2020, dále vyplněný přehled o příjmech a výdajích ze samostatné výdělečné činnosti za rok 2020 dle zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, a kopie tří lékařských zpráv ze dne 3. 8. 2020, 22. 12. 2020 a 5. 2. 2021.

13. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla námitky žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění konstatovala, že přestože je žalobce na základě lékařských posudků invalidním ve třetím stupni invalidity, nezískal ke dni vzniku invalidity, tj. ke dni 21. 7. 2020, potřebnou dobu pojištění. V období od 21. 7. 2010 do 20. 7. 2020 získal pouze 1 rok a 1 den doby pojištění místo potřebných 5 roků. Žalobce nezískal potřebných 10 roků doby pojištění ani v tzv. druhém rozhodném období od 21. 7. 2000 do 20. 7. 2020. Za toto období získal pouze 6 roků a 231 dnů doby pojištění. Žalovaná zjistila, že žalobce má více tzv. mezer v průběhu dob pojištění, ve kterých nebyla doložena žádná doba pojištění. Žalovaná vyzvala žalobce k doložení pracovně právních a mzdových dokumentů prokazujících zaměstnání nebo brigády. Zástupkyně žalobce předložila přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2019 a 2020, ze kterých vyplývá, že žalobce byl samostatně výdělečně činný. Žalovaná však eviduje dluh na neuhrazeném pojistném za období, ve kterém byl žalobce přihlášen jako OSVČ v letech 2019 a 2020, neboť dosud nebyly uhrazeny splatné doplatky na pojistném. Za rok 2020 nebyl podán *Přehled o příjmech a výdajích* a neproběhla úhrada případného doplatku na pojistném. Tato období proto žalovaná nemohla hodnotit jako dobu pojištění. OSSZ v řízení sdělila, že žalobce má ke dni 16. 2. 2021 splatný dluh vůči OSSZ ve výši 42 583 Kč, přičemž do dne 12. 8. 2021 žalobce ničeho neuhradil.
14. Podle § 38 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.
15. Podle § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let pět roků.
16. Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.
17. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Obsah a kvalita žaloby tedy předurčuje podobu rozhodnutí soudu, protože míra podrobnosti „odezvy“ správního soudu je závislá na tom, jak detailně své námitky žalobce v žalobě formuluje. Omezí-li se žalobce na pouhá

obecná konstatování, nemůže na ně správní soud reagovat jinak než srovnatelně obecně [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 9. 2018, č. j. 8 Afs 170/2018-36, bod 20]. Úkolem soudu není, aby na základě zcela obecných tvrzení žalobce, který je zastoupen profesionálem v oboru poskytování právních služeb, spekulativně domýšlel a vyhledával možné důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť tím by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Žalovaná na čtyřech stranách napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnila své závěry sumarizované výše (bod 13 tohoto rozsudku). Žalobce v žalobě v zásadě pouze opakuje argumentaci obsaženou v námitkách podaných proti prvostupňovému rozhodnutí, aniž by podrobněji reagoval na to, jak se s ní žalovaná v napadeném rozhodnutí vypořádala (viz str. 3 napadeného rozhodnutí). Není ani úlohou soudu, aby opakovaně vysvětloval důvody, pro které byla argumentace žalobce shledána lichou, mylnou a vyvrácenou, pokud závěry správních orgánů v tomto směru obstoje (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, bod 16). Ztotožní-li se proto soud při posouzení žalobních námitek se závěry správních orgánů, bude na ně pouze odkazovat, případně je stručně zrekapituluje.

18. Žalobce v žalobě namítl, že získal potřebnou dobu pojištění v rozhodném období. Uvedl, že mu zdravotní stav neumožňoval výkon práce v řádném pracovním poměru na plný úvazek, nýbrž pouze formou brigád spočívajících v lehčích pracích ve stavebnictví, a uvedl, že doloží potvrzení od zaměstnavatelů, jimiž prokáže, že splnění potřebné doby pojištění v délce alespoň 5 let v posledních 10 letech před vznikem invalidity.
19. Pro posouzení, zda žalobci vznikl nárok na invalidní důchod, je podstatné, zda žalobce získal potřebnou dobu pojištění. Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění (u žalobce 5 roků) pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity.
20. Na základě posudku lékařky OSSZ žalovaná dovodila, že žalobce se stal invalidním ke dni 21. 7. 2020. Žalobce zastoupený advokátkou zjištěné datum vzniku invalidity nezpochybňoval, a soud tedy při přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněného žalobního bodu vycházel z toho, že žalobce se stal invalidním dne 21. 7. 2020.
21. Žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí k rozhodnému období od 21. 7. 2010 do 20. 7. 2020 konstatovala, že žalobce místo potřebných 5 roků doby pojištění získal pouze 1 rok a 1 den doby pojištění. Podle žalované nezískal potřebných 10 roků doby pojištění ani v tzv. druhém rozhodném období od 21. 7. 2000 do 20. 7. 2020, neboť za toto období získal pouze 6 roků a 231 dnů doby pojištění. Žalobce s prvostupňovým rozhodnutím nesouhlasil. V námitkách uvedl, že v rozhodném období byl výdělečně činný a s ohledem na zdravotní stav pracoval pouze brigádně formou lehčích prací ve stavebnictví. Žalovaná proto žalobce vyzvala ke konkretizaci zaměstnavatelů a doložení pracovních a mzdových dokumentů prokazujících zaměstnání nebo brigády. Žalobce na výzvu předložil výpis z veřejné části živnostenského rejstříku, z něhož plyne, že mu vzniklo dne 30. 1.

2019 oprávnění k provozování živnosti. Současně předložil kopie přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2019 a 2020, z nichž plyne, že v tomto období měl pouze příjem ze samostatné činnosti podle § 7 zákona o daních z příjmů. K předchozímu období žádné listiny nepředložil. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že žalobce v letech 2019 a 2020 vykonával samostatně výdělečnou činnost, avšak toto období nelze uznat jako dobu pojištění z důvodu, že za toto období žalobce neuhradil pojistné.

22. Soud s názorem žalované souhlasí. Podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o důchodovém pojištění jsou pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny osoby samostatně výdělečně činné. Podle § 10 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění osoba samostatně výdělečně činná je v kalendářním roce účastna pojištění po dobu, po kterou vykonávala hlavní samostatnou výdělečnou činnost. Doba pojištění, která je relevantní při posouzení nároku na invalidní důchod, je u OSVČ v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění definována jako doba účasti na pojištění, za kterou bylo v České republice zaplacené pojistné. Jedná se přitom o naplnění dvou podmínek. První je účast OSVČ na pojištění, která je dána buď obligatorně a vzniká ze zákona výkonem hlavní samostatné výdělečné činnosti či dosažením určitého příjmu při výkonu vedlejší samostatné výdělečné činnosti (§ 10 odst. 1, resp. odst. 2 téhož zákona), nebo fakultativně a vzniká přihlášením se k účasti na pojištění (§ 10 odst. 3 téhož zákona). Druhou podmínkou, která musí být rovněž splněna, je zaplacení pojistného (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2008, č. j. 3 Ads 81/2008-43). Teprve zaplacením pojistného v plné výši si OSVČ založí nárok na zhodnocení zaplacené doby pro účely vzniku a výpočtu důchodové dávky (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2019, č. j. 57 Ad 13/2018-69).
23. Žalovaná tedy správně zohlednila, že žalobce v roce 2019 a 2020 vykonával samostatně výdělečnou činnost, která by pro účely posouzení nároku na invalidní důchod v případě zaplacení pojistného za toto období představovala započitatelnou dobu pojištění. Ze správního spisu nicméně plyne, že žalobce neuhradil splatný doplatek na pojistném na důchodové pojištění za rok 2019 a ani za rok 2020 na tomto pojistném (zálohách) ke dni vydání napadeného rozhodnutí neuhradil ničeho. Tuto skutečnost žalobce v žalobě nerozporoval. Soud souhlasí s názorem žalované, že období výkonu samostatné výdělečné činnosti, za které žalobce neuhradil pojistné ani zálohy na pojistném, nemůže být pro účely posuzování nároku na invalidní důchod zohledněno jako doba pojištění. Neodvedla-li OSVČ na účet příslušné správy sociálního zabezpečení pojistné na důchodové pojištění, nelze dobu, kdy sice podnikala, ale pojistné nezaplatila, hodnotit jako dobu pojištění pro nárok na důchod.
24. Soud nepřehlédl, že v souvislosti s mimořádnými opatřeními přijatými během epidemie covid-19 nebyly OSVČ povinny platit zálohy na pojistné na důchodové pojištění za kalendářní měsíce v období od března do srpna roku 2020 [§ 1 odst. 1 zákona č. 136/2020 Sb., o některých úpravách v oblasti pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a důchodového pojištění v souvislosti s mimořádnými opatřeními při epidemii v roce 2020 (dále jen „zákon č. 136/2020 Sb.“) a výše pojistného u OSVČ vykonávajících hlavní výdělečnou činnost byla za každý tento měsíc snížena o 2 544 Kč [§ 1 odst. 2 písm. a) zákona č. 136/2020 Sb.], tedy o zákonem stanovenou minimální výši pojistného. Soud souhlasí s žalovanou, že žalobce nesplnil svoji povinnost a nepodal příslušné OSSZ přehled o příjmech a výdajích podle § 15 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.“), s uvedením údajů o vyměřovacím základu pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, a nebylo proto možné ověřit, zda byl žalobce povinen za období od března do srpna 2020 hradit doplatek na pojistném a případně v jaké výši (vyměřovací základ si dle § 5b zákona č. 589/1992 Sb. určuje sama OSVČ). Dle obsahu správního spisu žalobce tuto svou povinnost nesplnil, přičemž ani v soudním řízení netvrdil a neprokazoval, že by tak učinil. Žalovaná se nicméně nezabývala tím, zda nelze dobu od 1. 3. 2020 do 20. 7. 2020 považovat za dobu pojištění dle § 11 odst. 3 písm. a) zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 1 odst. 1 a § 2 odst. 1 zákona č. 136/2020 Sb. Toto dílčí pochybení žalované však nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

25. Ani v případě uznání doby výkonu samostatné výdělečné činnosti v období od 1. 3. 2020 do 20. 7. 2020 (tj. 142 dnů) jako doby pojištění, resp. dokonce ani celého období výkonu samostatné výdělečné činnosti od 30. 1. 2019 do 20. 7. 2020 (tj. 1 rok a 173 dnů) by totiž žalobce nesplnil podmínku získání potřebné doby pojištění, neboť by tak mohl maximálně dosáhnout v posledních 10 letech před vznikem invalidity 2 roků a 174 dnů doby pojištění namísto potřebných 5 roků a v tzv. druhém rozhodném období (20 let před vznikem invalidity) 8 roků a 39 dnů namísto potřebných 10 roků. Soud se ztotožňuje se závěrem žalované, že žalobce nesplnil podmínky nároku na invalidní důchod dle § 38 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.
26. Žalobce v žalobě tvrdil, že potvrzeními od firem, u nichž brigádně pracoval, doloží, že splnil podmínku získání potřebné doby pojištění v délce alespoň 5 let v posledních deseti letech před vznikem invalidity.
27. Soud v obecné rovině nevylučuje, že žalobce by mohl splnit podmínku doby pojištění brigádní prací na základě některé z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, tedy dohody o pracovní činnosti nebo dohody o provedení práce dle § 75 a § 76 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, neboť dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně pojištění účastni zaměstnanci činní na základě těchto dohod, pokud jsou účastny nemocenského pojištění (§ 8 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění; k účasti na nemocenském pojištění viz § 6 až 7a zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění).
28. Prokazování dob pojištění a dosažených výdělků se činí primárně na základě evidenčních listů důchodového pojištění [§ 38 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“], kterými zpravidla orgány České správy sociálního zabezpečení disponují. Podle § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb. lze k prokázání doby pojištění použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. To neznamená, že by doby pojištění nemohly být prokázány i jiným způsobem; je možné užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2007, č. j. 3 Ads 89/2006-65). Závisí však vždy na míře spolupráce pojištěnce, jaké důkazy k prokázání rozhodných skutečností navrhne, případně jaké sám v průběhu řízení předloží (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 Ads 279/2015-24, či ze dne 24. 6. 2021, č. j. 9 Ads 81/2021-23). Řízení o žádosti o invalidní důchod je ovládané zásadou dispoziční, v němž je postup správního orgánu do značné míry předurčen aktivními úkony a konkrétními návrhy ze strany účastníka řízení (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, či ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38). Jak uvedl NSS

v rozsudku ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 Ads 168/2011-54, „je-li účastník v řízení o přiznání důchodu (či jeho zvýšení, jako v tomto případě) toho názoru, že mu nějaká doba pojištění (zaměstnání) není započtena, měl by své tvrzení doložit příslušnými doklady nebo k prokázání tvrzené skutečnosti alespoň navrhnout důkazy.“ Bylo proto na žalobci, aby tvrdil a prokázal, že v určitém období vykonával výdělečnou činnost, kterou by bylo možné zohlednit při posuzování podmínky získání potřebné doby pojištění. Přestože u žalobce lze nalézt více tzv. mezer v průběhu dob pojištění (např. v období od 21. 3. 2017 do 31. 12. 2018), žalobce ve správním řízení přes výzvu žalované nepředložil ani neoznačil žádné důkazy, které by se týkaly výkonu výdělečné činnosti před 30. 1. 2019, a neučinil tak ani v řízení před soudem. V přehledu činností a náhradních dob v žádosti o invalidní důchod je u období od 21. 2. 2016 do 31. 1. 2019 uvedena nepojištěná doba a pro období do 20. 3. 2016 toliko odkaz na evidenci žalované. V řízení o námitkách k výzvě žalované žalobce předložil pouze listinné důkazy k výkonu samostatně výdělečné činnosti v letech 2019 a 2020, k nimž se soud vyjádřil výše. Žalobce ani neuvedl žádná bližší tvrzení ohledně výkonu práce a neoznačil žádné zaměstnavatele, které by mohla žalovaná případně vyzvat k předložení záznamů dle § 12 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb. Za této situace nelze žalované vytýkat, že vycházela z dob pojištění evidovaných v osobním listu důchodového pojištění. Lze tedy shrnout, že žalobce neprokázal, že dosáhl potřebné doby pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod, a splnil tak podmínku dle § 38 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Ačkoli žalobce v řízení před soudem obecně tvrdil, že předloží potvrzení od firem, u nichž brigádně pracoval, žádná potvrzení přes výzvu soudu nepředložil a ani je k výzvě soudu nikterak nekonkretizoval. Současně soudu nesdělil žádné skutečnosti, které by mu v tom bránily. Jelikož žalobce, ač zastoupený advokátkou, zůstal stran konkrétních tvrzení a důkazních návrhů ohledně dob pojištění zcela pasivní, nebylo možné žalobě vyhovět. Žalobcem uplatněná žalobní námitka, že vzhledem k výkonu brigádní práce získal potřebnou dobu pojištění, tedy není důvodná.

29. Soud žalobce závěrem upozorňuje, že může případně podat novou žádost o invalidní důchod a doložit rozhodné skutečnosti k době pojištění, jak ostatně uvedla i žalovaná ve svém vyjádření k žalobě. Pokud se zjistí, že byl žalobci důchod neprávem odepřen, bude žalobci důchod přiznán dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění.
30. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní bod důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. Soud neprovedl důkaz napadeným rozhodnutím, neboť je součástí správního spisu, který měl soud k dispozici, a jehož obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud neprovedl důkaz potvrzeními o brigádní práci, neboť žalobce je soudu nepředložil a přes výzvu soudu je ani blíže nespecifikoval, aby si je mohl soud vyžádat. Soud neprovedl důkaz výsledkem žalobce, neboť žalobce, ač zastoupen profesionálem v oboru poskytování právních služeb, neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti hodlal tímto důkazním prostředkem prokázat a že dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak, což je předpokladem nařízení výsledku účastníka dle § 131 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého dle § 64 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. ledna 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **V. L.**,
bytem X,
zastoupený advokátkou JUDr. Alenou Drulákovou,
sídlem Seydlovo nám. 30, Beroun,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 8. 2021, č. j. X,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. ledna 2022, č. j. 46 Ad 19/2021-18, se opravuje tak, že nesprávně uvedené datum vyhlášení „19. ledna 2021“ se nahrazuje správným datem „19. ledna 2022“.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví, kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno předchozí rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2021, č. j. X.

Zdejší soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 19. 1. 2022, č. j. 46 Ad 19/2021-18. Při vyhotovení rozsudku došlo ke zjevné nesprávnosti v datu vyhlášení, kterou samosoudkyně opravila postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Praha 3. března 2022

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
samosoudkyně